

mange af de Arbejder, som nævnes i Udvalgets Betænkning, vil alligevel kunne komme i Gang?

Det ærede Medlem Hr. Slepsager sagde, at det var meddelt ham, at Arbejdsløshedsfondens Formue i Øjeblikket var ca. 16 Mill. Kr. Den højtærede Socialminister nævnte i sin Fremsættelsestale, at den disponerede i Øjeblikket over ca. 9 Mill. Kr. Der er en meget betydelig Forskel paa disse Angivelser, og Tallets virkelige Størrelse vil jo i høj Grad være afgørende for den Stilling, man kan tage til, om Arbejdsløshedsfonden kan træde i Virksomhed. Om de enkelte Arbejder vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at det ser noget underligt ud, at det, der sker fra Ministeriets Side, i Virkeligheden er dette, at man barberer Finanslovsforslaget det bedst mulige, idet man tager en Masse Arbejder ud af det. Og hvad gør man saa? Saa kommer man bagefter og sætter dem i Anledning af Arbejdsløsheden til Udgift igen. Paa den Maade faar man den ærlige, i Aar vel den overørlige Finanslov fra den højtærede Finansministers Side, og saa kan man maaske haabe paa, at Tiden er løbet fra en, naar Statsregnskabet en Gang foreligger.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om det Spørgsmaal, som altid maa spille en overordentlig stor Rolle, naar en Sag som denne diskuteres, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdslønnen. Der kan man ikke være uvidende om, at i Lande, som har klaret sig økonomisk set bedre end Danmark, har man med Hensyn til Nødhjælpsarbejder haft det Princip, at der for saadanne Arbejders Udførelse maatte gives en noget reduceret Løn. Men hvad er det, der sker her? Hvad er Ministeriets Politik paa dette Omraade? Jo, Ministeriets Politik paa dette Omraade er den, at Statsministeren i Talen til hele Rigsdagen siger, at det, Ministeriet vil, er Forhandling om en Lovgivning, der fjerner Hindringer for Prisdald, og at Arbejdet paa en saadan Lovgivning skal blive optaget. Og hvad gør man fra Socialdemokratiets Side med dette Lovforslag? Jo, man siger til Arbejderne: I skal overhovedet ikke gøre noget som helst for, at man gennem frivillige Overenskomster maaske kan faa Lønnen noget reduceret for at holde Hjulene i Gang. Ministeriet har i Sandhed her fremsat et Lovforslag, som siger: Prisdaldet maa overhovedet ikke komme. Ikke en Gang i Henseende til denne Slags Arbejder har man i en Situation som den nuværende, hvor der, saa stærkt som Kronen er steget, er overmaade stor Forskel paa Lønniveauet og Prisniveauet,

stillet sig blot saa forstaaende overfor det af mig før nævnte Princip, at man har foreslaaet, at et Pristal f. Eks. pr. Dato skulde have Indflydelse paa Lønnen. Allerede noget saadant vilde have kunnet betyde en hel Del.

Man kunde altsaa have ventet en samlet Plan fra Ministeriet, og hvad har man saa faaet? Man har, som det allerede er sagt, faaet et Lovforslag, som er agitatorisk fortræffeligt ogsaa i den Henseende, at det i særlig Grad henvender sig til Hr. Lyngsies Arbejdsmænd og siger: Det er jeres Sag, vi i særlig Grad vil tage os af. Derfor melder sig, naar dette Spørgsmaal skal drøftes, ogsaa det store Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Slepsager i Slutningen af sin Tale kom ind paa, og som han stillede saaledes op: Hvad skal der da gøres, hvad maa vi fra Oppositionens Side i en Situation som denne tilraade? Nu har jeg nok set, at der imellem, navnlig i Agitationen ude i Landet, er Tale om et kommende Toldforlig mellem Konservativt og Socialdemokrater. Nu afviste Ministeren i sin Forelæggelsestale fuldstændig dette, og det anser jeg for forstandigt af Ministeren. Jeg har altid ment, at det var uforstandigt Tale at nævne noget om et saadant Forlig, desaaarsag at der var saa at sige ingen Udsigt dertil, hvortil kommer, som Ministeren ogsaa saa rigtigt gør opmærksom paa, at de Radikale og Venstre tilsammen har Flertal i Landstinget, og derom kan der jo ikke herske den fjerneste Tvivl, at det radikale Venstre vil mene, at det kloge Landsting, som skriver de gode Love, i Sandhed skulde bruge sin Magt i det Øjeblik, et saadant Toldforlig kom i Stand. Et saadant Toldforlig er det altsaa, naar der tages Hensyn baade til Forholdet mellem Partierne og til de rent faktiske politiske Forhold her i Landet, en Taabelighed at tro paa.

Det, som maa være Regeringens Op-gave, saaledes som de politiske Forhold er, er at samle Rigsdagens Partier om, hvad der skal gøres, og der nævnte det ærede Medlem Hr. Slepsager med Rette, at Ministeriet skulde staa en Smule velvilligt overfor et Arbejde for ad Frivillighedens Vej, ved Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere at holde Virksomhederne i Gang. Jeg tror ogsaa, man har Lov til at fremhæve de meget mørke Udtalelser, som i denne Tid fra alle Sider af Landet og fra alle Erhvervsgrene lyder om Erhvervslivets Fremtid, men jeg vil gerne yderligere fremhæve noget, som det ærede Medlem Hr. Slepsager ikke kom ind paa, nemlig det Spørgsmaal, som det ærede Medlem